ТАБЛИЦА ЗА СЪОТВЕТСТВИЕ

Директива (ЕС) 2022/2041 на Европейския парламент и на Съвета от 19 октомври 2022 година относно адекватните минимални работни заплати в Европейския съюз

Директива (ЕС) 2022/2041	**Национално законодателство** **1. Закон за изменение и допълнение на Кодекса на труда** **2. Кодекс на труда**	**Съответствие**
Член 5 Процедура за определяне на адекватни законоустановени минимални работни заплати 1. Държавите членки, в които има законоустановени минимални работни заплати, установяват необходимите процедури за определяне и актуализиране на законоустановените минимални работни заплати. Тези процедури за определяне и актуализиране се ръководят от критерии, определени с оглед допринасяне за адекватността на законоустановените минимални работни заплати, с цел да се постигне достоен стандарт на живот, да се намали бедността сред работещите, както и да се насърчат социалното сближаване и социалната конвергенция във възходяща посока и да се намали разликата в заплащането между половете. Държавите членки определят тези критерии в съответствие с националните си практики, като ги закрепват в съответното национално право, в решения на компетентните си органи или в тристранни споразумения. Критериите се определят по ясен начин. Държавите членки могат да вземат решение относно относителната тежест на тези критерии, включително относно елементите, посочени в параграф 2, като вземат предвид	**Закон за изменение и допълнение на Кодекса на труда** Чл. 244. (2) Минималната работна заплата за страната за следващата година се определя до 1 октомври на текущата година като се вземат предвид следните критерии: 1. покупателна способност на минималната работна заплата за страната, като се взема предвид издръжката на живот; 2. общо равнище на работните заплати и тяхното разпределение; 3. темп на растеж на работните заплати; 4. дългосрочни равнища на производителността на труда в страната.“ (4) Веднъж на три години се извършва оценка на адекватността на минималната работна заплата за страната, като се вземат предвид следните референтни стойности: 1. 60 на сто от размера на брутната медианна работна заплата; 2. размера на издръжката на живот. (5) Минималната работна заплата за страната и оценката на нейната адекватност се определят в сътрудничество и след консултации с представителните организации на работниците и служителите и на работодателите по ред и начин, определени с наредба на Министерския съвет. **Кодекс на труда** Чл. 244. (1) Министерският съвет определя: 1. минималната работна заплата за страната за всяка календарна година; 2. видовете и минималните размери на допълнителните трудови възнаграждения и на обезщетенията по трудовото правоотношение, доколкото не са определени с този кодекс. (3) Определената по реда на ал. 2 минимална работна заплата за страната не може да е по-ниска от определената за предходната година.	**Пълно.**

своите национални социално-икономически условия. 2. Националните критерии, посочени в параграф 1, включват най-малко следните елементи: а) покупателната способност на законоустановените минимални работни заплати, като се взема предвид издръжката на живота; б) общото равнище на работните заплати и тяхното разпределение; в) темпа на растеж на работните заплати; г) дългосрочните равнища и развитието на националната производителност. 3. Без да се засягат задълженията, определени в настоящия член, държавите членки могат допълнително да използват автоматичен механизъм за коригиране на индексирането на законоустановените минимални работни заплати въз основа на подходящи критерии и в съответствие с националните закони и практики, при условие че прилагането на този механизъм не води до намаляване на законоустановената минимална работна заплата. 4. Държавите членки използват ориентировъчни референтни стойности, от които да се ръководят при своята оценка на адекватността на законоустановените минимални работни заплати. За тази цел те могат да използват ориентировъчни референтни стойности, които обикновено се използват на международно равнище, например 60 % от брутната медианна работна заплата и 50 % от брутната средна работна заплата, и/или ориентировъчни референтни стойности, използвани на национално равнище. 5. Държавите членки гарантират, че редовното и своевременно актуализиране на		

законоустановените минимални работни заплати се извършва най-малко на всеки две години, а за държавите членки, които използват механизъм за автоматично индексиране, посочен в параграф 3 – най-малко на всеки четири години. 6. Всяка държава членка определя или създава един или повече консултативни органи, които да съветват компетентните органи по въпросите, свързани със законоустановените минимални работни заплати, и осигурява оперативното функциониране на тези органи.		
Член 7 Участие на социалните партньори при определянето и актуализирането на законоустановените минимални работни заплати Държавите членки въвеждат необходимите мерки, за да осигурят участието на социалните партньори в определянето и актуализирането на законоустановените минимални работни заплати по своевременен и ефективен начин, който предвижда тяхното доброволно участие в разискванията през целия процес на вземане на решения, включително чрез участие в консултативните органи по член 5, параграф 6, по-специално във връзка с: а) избора и прилагането на критериите за определяне на равнището на законоустановената минимална работна заплата и за установяване на формула за автоматично индексиране и за нейното изменение, ако такава формула вече съществува, съгласно посоченото в член 5, параграфи 1, 2 и 3; б) избора и прилагането на ориентировъчните референтни стойности, посочени в член 5, параграф 4, за оценка на адекватността на законоустановените минимални работни заплати;	**Закон за изменение и допълнение на Кодекса на труда** Чл. 244. (5) Минималната работна заплата за страната и оценката на нейната адекватност се определят в сътрудничество и след консултации с представителните организации на работниците и служителите и на работодателите по ред и начин, определени с наредба на Министерския съвет. **Кодекс на труда** Чл. 2. Държавата регулира трудовите и непосредствено свързаните с тях отношения, осигурителните отношения и въпросите на жизненото равнище след консултации и диалог с работниците, служителите, работодателите и техните организации в дух на сътрудничество, взаимни отстъпки и зачитане на интересите на всяка от страните. Чл. 3. (1) Държавата осъществява регулирането на трудовите и непосредствено свързаните с тях отношения, осигурителните отношения, както и въпросите на жизненото равнище в сътрудничество и след консултации с представителните организации на работниците и служителите и на работодателите. Обхватът на въпросите на жизненото равнище, предмет на консултации, се определя с акт на Министерския съвет по предложение на Националния съвет за тристранно сътрудничество. (2) Сътрудничеството и консултациите задължително се осъществяват при приемането на нормативни актове по отношенията и въпросите, посочени в ал. 1. (3) По въпроси в обхвата на ал. 1 могат да се сключват споразумения между представителните организации на работниците и служителите и работодателите за приемане на нормативни актове, когато: 1. споразумението е сключено по тяхно искане след преценка на държавата; 2. държавата е предложила сключване на споразумението.	

в) актуализациите на законоустановените минимални работни заплати, посочени в член 5, параграф 5; г) установяването на разлики в размера на законоустановените минимални работни заплати и на удръжки от тях съгласно предвиденото в член 6; д) решенията за събирането на данни и извършването на проучвания и анализи за предоставяне на информация на органите и на другите съответни страни, участващи в определянето на законоустановената минимална работна заплата.	(4) Изпълнението на споразуменията по ал. 3 се осъществява от държавата. Чл. 3а. (1) Сътрудничеството и консултациите по чл. 3 на национално равнище се осъществяват от Националния съвет за тристранно сътрудничество. (2) Националният съвет за тристранно сътрудничество се състои от по двама представители на Министерския съвет, на представителните организации на работниците и служителите и на работодателите. Министерският съвет определя своите представители, а представителите на представителните организации на работниците и служителите и на работодателите се определят от техните ръководства съгласно уставите им. (3) Националният съвет за тристранно сътрудничество се ръководи от заместник министър-председател. (4) Националният съвет за тристранно сътрудничество избира от лицата, представляващи по закон организациите на работниците и служителите и на работодателите на ротационен принцип по един заместник-председател на съвета за срок от една година. (5) При отсъствие на председателя на Националния съвет за тристранно сътрудничество заседанията се ръководят от посочен от него заместник-председател. Чл. 3в. (1) Националният съвет за тристранно сътрудничество обсъжда и дава мнения по законопроекти, проекти на подзаконови нормативни актове и решения на Министерския съвет и по други въпроси по чл. 3.	